

Nu står Vesten over for en enestående lejlighed til klart og tydeligt at kunne definere, hvad der egentlig ønskes af politiske regimer i Nordafrika og Mellemøsten. I Facebooks og Twitters æra er tiden for smarte træk og tvetydigt sprog forbi. Man må ikke skuffe de unge i denne region ved bag deres ryg at indgå kompromiser med islamister.

KRONIK DEN 10. JUNI 2011

Vestens nye muslimske brødre

MEHDI MOZAFFARI
professor, dr.
Aarhus
Universitet

Med eksplosionen af antiautoritære bevægelser i Nordafrika og Mellemøsten er entusiasmen og forventningerne høje blandt politikere i Vesten.

Efter en kort mea culpa-periode, hvor de udtrykte deres beklagelse over dybden og intensiteten af forandringsviljen blandt folk i Mellemøsten, især blandt unge mænd og kvinder, ser det ud til, at vestlige politikere har fundet den rigtige politiske linje fremad.

Den består i at gå i dialog med de muslimske brødre og forhandle med dem, fordi prognosen tyder på, at det er dem, der kommer til at repræsentere den mest magtfulde faktor i Mellemøsten i fremtiden. Denne strategi er en fortsættelse af den linje, præsident Obama har stået for, siden han blev valgt til præsident. Obama har konstant udtrykt sin dybe sympati med muslimer, deres historie, kultur og religion.

Meget omhyggeligt har han systematisk undgået at bruge ord som "islamisme", "muslimske ekstremister", "radikale muslimer" eller refereret til "islamistisk fascisme". Det er udtryk, som præsident George W. Bush plejede at bruge. Det er helt fint at være dus med

muslimer. Men det er ikke i orden, at præsidenten i det stadig mest magtfulde land ikke tør kalde en spade en spade af hensyn til muslimsk følsomhed!

Hvorfor taler Obama ikke til de demokratiske kræfter i den muslimske verden, som netop kæmper for et demokratisk pluralistisk regime, med den samme varme og sympati, som han taler med til muslimer og de "moderate" islamister?

Europæiske politikere er på vej til at tilpasse sig, hvad de kalder realismen. Skuffede, deprimerede og selvkritiske ønsker de at korrigere deres tidligere politik, hvor de støttede autoritære regimer i Mellemøsten.

De siger, at de nye begivenheder har åbnet deres øjne, og at de i realismens navn vil forhandle med islamister. Den tendens er særligt tydelig i Frankrig, især hos Alain Juppé, regeringens sværvægter. Han finder det positivt, at den politiske situation i regionen bevæger sig mod etablering af en "islamisme parlementaire" med Det Muslimske Broderskab i spidsen.

Han ved muligvis ikke, at den islamistiske parlamentarisme, han drømmer om, allerede eksisterer i Mellemøsten. Den Islamiske Republik i Iran er et eksempel herpå med velkendte resultater til følge.

Mener europæerne virkelig, at en kloning af et sådant regime vil bane vejen for demokrati og respekt for menneskerettigheder, fred og velstand i regionen?

Den anden model er Tyrkiet under ledelse af Erdogan-Gül, altså den søde og den milde islamisme. Alt andet lige er denne model den bedst mulige for øjeblikket.

Man skal dog huske to ting: Atatürks sekulære arv og EU's pres. Hvis det lykkedes islamisterne at komme til magten på fredelig og demokratisk vis, kan de takke det sekulære regime, den sekulære forfatning og ikke mindst hærens traditionelle rolle som sekularismens vogter for den mulighed. Der er ikke ret mange af den slags i Mellemøsten, måske med undtagelse af Tunesien.

Desuden skal man huske, at EU's konstante pres på Tyrkiet med hensyn til øget respekt for menneskerettigheder (københavnskriterierne), respekt for mindretal m.m. i betydelig grad har påvirket tyrkisk islamisme i positiv retning.

Vesten skal dog ikke forvente, at Det Muslimske Broderskab frivilligt og alene ad dialogens vej vil tilslutte sig demokratiet.

De muslimske brødres hovedprincipper er stadig de samme: »Koranen er vores forfatning, jihad er vores vej, og martyriet er vores mål!«

Man kan naturligvis ikke udelukke, at de af taktiske grunde rent verbalt accepterer de demokratiske spilleregler, så længe de ikke har magten. Hvis de kommer til magten, ved ingen, hvad der vil ske. De kan alliere sig med hæren og skabe en ny form for islamistisk

stat. Men det er også muligt, at de splittes i forskellige fraktioner og bliver svækket yderligere.

Nu står Vesten over for en enestående lejlighed til klart og tydeligt at kunne definere, hvad der egentlig ønskes af politiske regimer i Nordafrika og Mellemøsten. I Facebooks og Twitters æra er tiden for smarte træk og tvetydigt sprog forbi. Man må ikke skuffe de unge i denne region ved bag deres ryg at indgå kompromiser med islamister.

Man skal også fortælle de unge, hvad der er muligt, og hvad der ikke er muligt i denne fase; hvad Vesten kan gøre, og hvad Vesten ikke kan gøre.

Man må også og skal føre dialog med de muslimske brødre, men ikke alene med dem.

Det er heller ikke odiøst, at Vesten klart og tydeligt indikerer, at de rigtige allierede er de demokratiske kræfter i Mellemøsten, dem der skaber demokratisk kultur og demokratiske institutioner. Dem der vil virke som modvægt til islamisterne.

Kun med en reel modvægt kan Det Muslimske Broderskab i lande som Egypten, Tunesien og Syrien revidere sit ideologiske dogme.

Den mest realistiske strategi er altså et "double commitment":

At støtte de demokratiske kræfter i Mellemøsten og samtidigt fortsætte dialogen med islamisterne, uden at det sidste bliver på bekostning af de demokratiske kræfter.

Et spøgelse går gennem Europa; nationalismens spøgelse.

Snart flammer hadet mellem folkene. Stormagterne ligger hinanden i struben som i 1914 og 1940. Når flammen først er tændt, lader den sig ikke slukke. Så truer ragnarok, måske ligefrem folkemordet.

Hvad ender dog ikke fire tykke toldere ved grænsen i Kruså med at få på samvittigheden?

I hvert fald, hvis man spørger eksperter som en Marlene Wind, der tituleres "professor" eller "EU-forsker", men som selvfølgelig bare er endnu en S-SF-R-politiker i forklædning, uden at nogen på tv drømmer om at spørge lidt ind til, hvilken forskning der ligger til grund for hendes mange skrækkelige og ganske bombastiske meldinger om alt muligt. Valgkampen er allerede i fuld gang. Marlene Wind synes, at hun har noget at byde på.

Snart er vi udelukket fra det gode selskab. Snart truer eksklusionen fra Schengen, fra EU. Man må forstå, at fordi der har været et hylende sjovt indslag i et tysk satireprogram på tysk tv – hvem sagde lige, at tyskere ikke har humor – så stikker der dydyb alvor bag. Og ligesom når Lars von Trier kalder sig selv nazist og jødehader, så skal man tage det meget, meget alvorligt.

Hvor ender vi ikke? Hvem husker ikke den indre tyske mur gennem Berlin med dens selvskydende mordmaskiner, dens umenneskelige grænsevægter med deres *Schiessbefehl* til at skyde på republikflygtninge. Det er dér, vi er på vej hen igen, helt bestemt. Har vi ikke lært Historiens lektie? Har vi glemt, hvor lettede og glade vi alle var, da Muren faldt, og folkene blev frie. Og nu skal hele det menageri genindføres.

Er det oven i købet ikke en slags indre-dansk grænse? Som en kniv i smør vil den skære sig gennem den ubrydelige danskhed nord og syd for 1920-grænsen og skille, hvad for evigt hører sammen, sådan mere eller mindre. "I skal ikke blive glemt," lød det gamle ord. Men det er præcis dét, der nu sker.

Kilometer efter kilometer vil bilkøerne hobe sig op. Timer vil være spildt på gold venten på at blive vinket igennem. *Grenzübergang Friedrichstrasse*, hvor DDR-grænsevægterne nidstirrede formastelige vesterlændinge på vej ind i arbejder- og bondeparadiset, vækkes til live igen. Turister vil udeblive, kinesiske investorer vil blive væk og svinestoppen stagnerer. Danmark lægges på is og for had, naturligvis. Vil vi virkelig det?

Og tænk på vores renommé. I Bruxelles gyser de allerede. Det er næsten det værste. Nu var vi lige kommet over karikaturkrisen. Arla var lige kommet i omdrejninger igen. Og nu dette. Bliver vi aldrig klogere? Mange eksperter i EU ryster på hovedet af *die dummen Dänen*. Hvor længe holder vi til det?

Fire tykke toldere i Kruså. Er der ikke en måde, vi kan gøre dem personligt ansvarlige på?

Brutus

